

ко! тая книга е омокрена съсь сълзытъ ти! азъ ще ѿ пазѣмъ при сърцето си, като послѣдѣнь знакъ на твоѣтъ дъщеринъ любовъ. Да но ся върнеше ты при мене, поне единъ часъ прѣди умираието ми! . . . Но, както е Богу угодно, така да бжде! — между това тейко ти сиракъ на старость, ще бжде тейко на сиротытъ. на злочестытъ, бѣднытъ, тѣхъ ще пригрѣща, като свои чяда — и като свои братия — ще имъ казва съ сълзы; Приятели! молѣте ся Богу за Невѣнкъ.» — Така си думалъ Болѣринътъ Тихомиръ, и чувствителныйтъ Царь, докаченъ до глѣбинѣтъ на сърдцето си, съжалеявалъ го и плакалъ и той съ него.

Отъ сега, добрый Болѣрино, животътъ ти ще ся покрыва съ тъмны жалбы — увы! и самата добродѣтель не може да ни прѣдпази отъ бѣды и скърбъ! Ты, Старче Тихомире, ще си напомняшь непрѣстанно за обычѣтъ ти Невѣнкъ, ще въздышашъ и ще сѣдишь усържлъ и нажаленъ прѣдъ широкытъ врата на домътъ си, и никой, никой нече ти донесе извѣстие за прѣлестѣтъ Невѣнкъ! Царскытъ распытвачи ще ся вържтъ, и тѣхнытъ въздишкы ще бждѣтъ отговоръ на твоитѣ pytania. Ще яджтъ бѣднытъ на изобилѣтъ трапезъ на болѣрина, но хлѣбътъ ми ще имъ ся вижда горчивъ, като гледать скърбѣтъ изображена на лицето на горкыйтъ имъ благодѣтель.

Между това пратенныйтъ отъ Святослава ся вържлъ съ извѣстие, че Болѣринътъ Тихомиръ ходялъ често въ Царскый Дворецъ, и че по всекъмъ Българийъ было заповѣдано да издирять болѣрскытъ дъщерѣ. Но Невѣнка искала да узнае нѣщо по-вече и распытвала: какво было лицето на тейко ѿ, когато излѣзвалъ изъ палатътъ, въздышялъ ли е, плакалъ ли е, и да ли е произнасялъ името ѿ излекомъ? Пратенныйтъ не можялъ да ѿ отговори ни тѣй, ни инакъ; — защото и да бы виждалъ даже болѣринътъ, не бѣ го гледалъ съ проникателнытъ очи на една нѣжнъ дъщерѣ, като Невѣнкъ. Защо, думала тя, защо да не мож да ся прѣсторѣ на невидимкъ, или, малкъ птичкъ, па да вврѣкнѣ, и да отидѣ въ Търново, да погледамъ тейка си, да му цѣлувамъ ръкытъ и да поронѣ горещы сълзы на неѣ и послѣ пакъ да ся върнѣ при любезныйтъ си съпругъ!

Ахъ! Не. . . . Азъ никакъ не быхъ тя пуснѣлъ, отговорилъ Святославъ, защото не знамъ що може да ти ся случи тамо.

Не! друже мой, отвърнѣлъ Невѣнка съ исчервявание, азъ не мож нито да помислѣ за раздѣла, — о, ти можешъ ли?» — Невѣнка почувствова погрѣшкѣтъ си и ся оправдавала прѣдъ